

betyder. Man vil da see, at det hidtil Intet har havt at betyde, thi efter Kjøbenhavns Communalregnskab for Aaret 1859, som har været omdeelt her og har givet mig Anledning til at søge specielle Oplysninger, har jeg bragt i Erfaring, at Betalingen for Næringsbevillingen for Haandværkere paa Landet kun har udgjort 279 Rd. for hele Aaret, medens der i samme Tid har været erlagt for det Samme af Næringsbrugere paa Stadens Grund et Beløb af 23,268 Rd. Det viser sig allsag, at denne Indtægt for Staden Kjøbenhavn vil være en reen forsvindende Størrelse. Men hvad har da Næringskatten udgjort, der er bleven udredet af Haandværkere, der boe udenfor Byens Grund? Den har i Aaret 1859 kun omfattet 13 Skattehvere, der have været paalagte 40 Portioner og have udredet et Beløb af omtrent 100 Rd., medens Næringskatten i Kjøbenhavn paa samme Tid er opkrævet med et Beløb af 137,000 Rd. Jeg troer, at disse Summer, stillede ved Siden af hinanden, ville vise det høitærede Thing, at der ved disse halve Betalinger i finantsiel Henseende aldeles Intet er vundet, og ikke Noget i Sammenligning med den Uleilighed, som Optrævningen medfører og de mange Ulemper, som det i mange andre Henseender vil have. Jeg troer, at disse Oplysninger ville styrke den Anstuelse, som er udtalt af den høitærede Minister, at vi skulle see at holde os frie for disse Forhold og for alt dette Brøstskab og disse Opgjørelser med fremmede Communer, der ville føre os i uundgaaelig Uleilighed. Det er denne Række af Betragtninger, der har bragt mig tilligemed en anden æret Rigsdagsmand (Klein) til at stille det under Nr. 11 opførte Endringsforslag, idet der, dersom det skulde blive vedtaget, hvad der vel ikke er Udsigt til, vil derved være den Fordeel, at man i et Dieblik kan lukke Døren for dette Spørgsmaal om Brøstkopjørelser med fremmede Communer, som viser sig ikke at have noget at betyde, som ikke er begrundet i vor tidligere Lovgivning og

som ikke finder Medhold hos Medlemmerne af fremmede Communer. Dersom Forslaget under Nr. 11 ikke skulde blive vedtaget, i hvilken Henseende jeg, som sagt, ikke har noget Haab, skulde jeg være tilbøjelig til i høi Grad at anbefale Forslaget under Nr. 12 til det høitærede Things Opmærksomhed. Der er af den høitærede Minister brugt det Udtryk om dette Endringsforslag, at det ikke ret eguede sig til Understøttelse af Thinget, men jeg vil tillade mig at bemærke, at den Opfattelse, som deri indeholdes, er i Overensstemmelse med den, der er steet fra den herværende communale Øvrighed med Hensyn til Oppebørslen af Hjælpe-skatten; navnlig har man bestandig hørt for Die, at Vedkommende, hvis Lempelse der skulde være Spørgsmaal om, skulde have fast Bopæl her. Kommunen har ikke nogensinde indladt sig paa, idetmindste høist ugjerne, at opkræve Hjælpestat af Rejsende, og jeg troer, at det aldeles vil ubeluffes, naar man ikke holder sig til den faste Bopæl. Den høitærede Indenrigsminister bemærkede vel, at den faste Bopæl dog ikke var aldeles afgjørende; men efter min Mening er der dog noget mere Veilevende i disse Udtryk end i Udtrykkene i den nugældende Lov om Hjælpe-skatten af 1858, hvor det kun hedder, at Vedkommende skal opholde sig i Kommunen, hvilken Bestemmelse ganske sikkert ogsaa omfatter Rejsende, hvorefter Udtrykket „fast Bopæl“, der ogsaa i Praxis er blevet taget tilfølgende af Communalbestyrelsen, skarpt betegner den Art Skattehvere, som man har hørt for Die. Naar man seer hen til § 13, der isvrigt for Dieblikket ligger udenfor Forhandlingen, men hvor man har eet Aars Ligning for Die, troer jeg, at det deraf vil fremgaae, at Indkomstskatten ikke kan paalægges andre Personer end dem, som med mere eller mindre Sikkerhed kunne antages at blive et Aar i Kommunen, og naar denne Bestemmelse vedtages, vil man fjerne en heel Deel af de Vanskeligheder, som kunne opstaae med Hensyn til Rejsende og Ublændinge.